

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sættes til Forhandling under et.

Ordføreren (Rasmus Hansen): Det kan maaske se noget mærkeligt ud, at vi herhjemme have saa mange Fiskerilove. Vi have en Lov, der angaar Fiskeri paa det salte Vand, altsaa vore Fjorde og de Steder i Havet, hvor vi have Fiskeret. Vi have en Lov for Fiskeriet i de ferske Vande, altsaa en Lov, der angaar Fiskeriet i vore Indsøer, Aaer og Smaaavande. Som Følge heraf kunde det synes, at der ikke var Grund til at have en tredie Fiskerilov angaaende et enkelt Vand. Vi have imidlertid en saadan tredie Lov, der angaar Randers Fjord, Gudenaå og nogle deri faldende mindre Vandløb, og naar Rigsdagen i sin Tid har fundet det rigtigt at vedtage en saadan tredie Fiskerilov, har det flere Grunde. En af disse er, at disse Vande altid have haft en særegen Karakter fremfor de fleste andre Vandløb her i Landet, fordi de have været rige paa en særegen og meget værdifuld Fiskeart, nemlig Laks og Ørred. Forholdene derovre vare ret uheldige og ejendommelige for Befolkningen, og Grunden var, at omtrent 1 Mil ovenfor Randers laa ved Gudenaå en Fiskegaard, Frisenvold Laksegaard, hvis Ejer gjorde Krav paa at sidde inde med Fiskeretten ikke alene i Gudenaå Strømløb, men ogsaa i Randers Fjords Sejløb. Dette Forhold, der bevirkede stor Utilfredshed blandt Befolkningen, medførte en hel Del Politiretssager, blev ogsaa Aarsag til flere Processer og til, at der faldt adskillige Domme, deriblandt 3 Højesteretsdomme. Da det ved disse Domme blev slaet fast, at denne Gaard virkelig havde denne meget udstrakte Ret, blev man her paa Rigsdagen klar over, at dette burde forandres, men den eneste Maade, hvorpaa det kunde forandres, var den, at denne Fiskegaard blev købt og nedlagt, og Staten købte den saa i 1898. For Fremtiden var det altsaa Staten, der sad inde med denne Ret, og det var en given Forudsætning, at Staten skulde ikke drive Fiskeriet som Forretning og Erhverv, men nu skulde Retten til at drive Fiskeri gaa over til Befolkningen i samme Udstrækning og under

samme Forhold som for Befolkningen i det øvrige Land, altsaa med de Indskrænkninger, man fandt det rigtigt at gøre af Hensyn til Fiskebestanden.

Det var Aarsagen til, at man i 1899 vedtog den første Fiskerilov angaaende Forholdene i Gudenaå og Randers Fjord, og den havde en Bestemmelse om, at den kun skulde være gyldig i 5 Aar. Da Tiden udløb i Fjor, forelagde Ministeren et Lovforslag, der imidlertid ikke blev til Lov, men som blev forelagt atter i Aar, og vi staa nu ved anden Behandling af dette Forslag. Da hele Udvalget er enigt om de stillede Ændringsforslag, kan jeg selvfølgelig meget let gennemgaa disse.

De tre første Ændringsforslag have ikke større Betydning, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dem. Derimod er Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 2 et meget betydningsfuldt Ændringsforslag. Det angaar Fredningstiden for disse Fisk, Laks og Ørred, jeg tror, at det netop paa dette Punkt indeholder det rette, og at det sikkert vilde være heldigt at faa noget lignende indført i vore andre Fiskerilove. Da man for fem Aar siden her paa Rigsdagen vedtog den første Lov, indsatte man i den en Fredningstid, der var forskellig fra de Fredningstider, vi have i vore andre Love. Den var forskellig for de forskellige Vande, saa at den ude i Fjorden begyndte den 1. Juli og varede til 1. August og i Gudenaåen begyndte den 1. August og varede til 1. Januar, medens den i de mindre Vandløb skulde begynde den 1. Oktober og vare til 1. Januar. Det har sin Interesse at lægge Mærke til, at Fredningstiden begynder tidligere for Fjordens end for Aaens Vedkommende og atter tidligere for Aaen end for de smaa Vandløb. Der er heller ingen Tvivl om, at de Principper, der ere slaede fast derved, ere rigtige, netop fordi disse Fisk, Laks og Ørred, komme fra Havet og søge ind i de ferske Vande for at lege, og som Følge deraf findes de, naar den Tid kommer, da de søge ind, tidligere i Fjorden end i Aaen og findes atter tidligere i Aaen end i de mindre Sidevandløb. Der er altsaa ingen Tvivl om, at det Princip, der blev slaet fast for fem Aar siden, er rigtigt. Derimod siger jeg ikke, at Fredningstiderne ere rigtige. Det var selvfølgelig